

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 63/2023-22

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa **Spoločenstvo KPV**, Vajnorská 131/18, Bratislava, IČO 30 849 705, zastúpeného advokátkou Mgr. Elenou Szabóovou, Hlavné námestie 7, Nové Zámky, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1Obdo/46/2020 z 28. októbra 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. marca 2021 doručená ústavná sťažnosť, ktorou sa sťažovateľ domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva vlastníť majetok zaručeného čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva nebyť odňatý zákonnému sudcovi zaručeného čl. 48 ods. 1 ústavy, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietrahov a základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom zaručených čl. 48 ods. 2 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na pokojné užívanie majetku zaručeného čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) v spojení s čl. 1 ods. 2 a čl. 7 ods. 5 ústavy rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) označeným v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje zrušenie napadnutého rozhodnutia a priznanie náhrady trov právneho zastúpenia.

II.

Skutkové východiská

2. Sťažovateľ (spoločenstvo vlastníkov bytov a nebytových priestorov) ako objednávateľ uzatvoril v roku 2013 so zhotoviteľom zmluvu o dielo, ktorej predmetom bola výmena strešnej krytiny bytového domu za pevne stanovenú cenu 23 637,04 eur. Sťažovateľ z celkovej fakturovanej ceny nezaplatil 1 342,18 eur. Táto suma predstavovala cenu ochranného lešenia, ktoré, tak ako to predpokladala uzavretá zmluva o dielo, podľa sťažovateľa nebolo zhotoviteľom dodané, a preto cena diela mala byť znížená o sumu nedodanej položky. Ochranné lešenie malo slúžiť na zabránenie pádu predmetov a osôb zo strechy, ako aj chrániť osoby nachádzajúce sa na ulici.

3. Zhotoviteľ podal proti sťažovateľovi žalobu o zaplatenie neuhradenej časti ceny za dielo s príslušenstvom. Okresný súd Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom zo 6. marca 2017 uložil sťažovateľovi zaplatiť žalovanú sumu s príslušenstvom. Skutkovo svoju úlohu vymedzil tak, že je nutné posúdiť, či ochranné lešenie dodané bolo, keďže tvrdenia sporových strán sa v tomto ohľade diametrálne odlišovali. Konštatoval, že v cenovej ponuke bolo uvedené ochranné lešenie v cene 1 125 eur bez dane z pridanej hodnoty, pričom zmluvné strany bližšie nedefinovali, ako presne má ochranné lešenie vyzerieť. Dospel k záveru, že pod ochranným lešením nemožno nutne chápať konštrukciu postavenú okolo budovy, ale išlo o vybudovanie určitého zabezpečenia proti pádu materiálu, škridiel, ako aj osôb zo strechy. Z vykonaného dokazovania považoval za preukázané, že ochranné zabezpečenie na stavbe vybudované bolo, toto zabezpečenie slúžilo účelu, ktoré má spĺňať lešenie, t. j. zabránenie pádu predmetov a osôb zo strechy a zároveň ochranu osôb nachádzajúcich sa na ulici. K fotodokumentácii tvoriacej súčasť spisu okresný súd dôvodil, že nie je spôsobilá preukázať nevybudovanie lešenia, keďže svedkovia [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] potvrdili, že lešenie inštalované bolo, pričom ako ochrana slúžilo len počas určitého úseku realizácie a prác a následne muselo byť demontované, keďže bránilo postupu ďalších klampiarskych prác. Prevzatie diela riadne potvrdil zástupca sťažovateľa, pričom žiadne nedostatky v zápise o odovzdaní a prevzatí diela neuviedol; ústna výčitka nedostatku ochranného lešenia preukázaná nebola.

4. Na odvolanie sťažovateľa Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) potvrdil rozsudkom z 18. apríla 2019 napadnutý prvoinštančný rozsudok. Odkázal na skutkové závery okresného súdu a zhodne s ním konštatoval, že v zmluve o dielo zmluvné strany konkrétne nešpecifikovali druh lešenia ani jeho parametre, a preto akákoľvek vybudovaná zábrana plniaca funkciu ochrany osôb nachádzajúcich sa na streche i na chodníku napĺňala požiadavku zakotvenú v cenovej ponuke. Z rovnakého dôvodu bolo bezpredmetné nariadiť sťažovateľom navrhované znalecké dokazovanie na účel zistenia, aké lešenie bolo inštalované. Zo zmluvy o dielo podľa názoru krajského súdu nevyplývalo, že lešenie malo byť inštalované počas celej doby realizácie diela. Svedkovia fyzicky sa podieľajúci na realizácii strešných prác, naopak, potvrdili, že lešenie počas výmeny strešnej krytiny inštalované bolo. Z fotodokumentácie založenej v spise nemožno určiť, kedy a v akom časovom období bola vyhotovená a či dokumentuje celý priebeh a postup prác, keď aj svedok [REDAKOVANÉ] namietal, že fotodokumentácia nepokrýva celý priebeh prác. Ani námietka sťažovateľa, že dielo neprevzala oprávnená osoba, nie je dôvodná, keďže samotný sťažovateľ v odpore potvrdil, že jeho zástupca [REDAKOVANÉ] potvrdil prevzatie diela svojím podpisom. Krajský súd napokon konštatoval, že prvoinštančný rozsudok je dostatočne odôvodnený a preskúmateľný.

5. Sťažovateľ podal proti rozsudku krajského súdu podľa § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) dovolanie. Zmätočnosť videl v tom, že okresný súd ignoroval skutočnosť, že žalobca žiada uhradiť cenu za ochranné lešenie, teda konštrukciu, ktorá má spĺňať taxatívne atribúty vymedzené technickými normami. Okresný súd tiež neposkytol sťažovateľovi ochranu ako spotrebiteľovi. Namietal absenciu vyhodnotenia rozporov v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, ako aj neodôvodnenie odmietnutia dokazovania. Nesprávnosť právneho posúdenia videl sťažovateľ v tom, že okresný súd a krajský súd posudzovali daný spor rýdzo ako obchodnoprávny vzťah a sťažovateľa nepovažovali za spotrebiteľa. ██████████ nepodpísal preberací protokol ako obchodník, ale ako zástupca spoločenstva vlastníkov, ktoré je združením spotrebiteľov *sui generis*. Podľa sťažovateľa nebola zodpovedaná otázka, či spoločenstvo vlastníkov bytov podľa zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov má pri právnych úkonoch vykonávaných v pozícii zástupcu vlastníkov bytov postavenie spotrebiteľa. Sťažovateľ navrhol aj polozenie prejudiciálnych otázok Súdnemu dvoru Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor“).

6. Najvyšší súd dovolanie sťažovateľa napadnutým uznesením odmietol. K § 420 písm. f) CSP rekapituloval nosné dôvody prvoinštančného i druhoinštančného rozhodnutia a konštatoval, že ich nemožno vyhodnotiť ako nepreskúmateľné. Námietky, na ktorých prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP sťažovateľ založil, vyhodnotil najvyšší súd ako nedôvodné. Osobitne vo vzťahu k nenariadeniu znaleckého dokazovania dôvodil, že tento dôkaz nemohol mať vplyv na posúdenie skutkového stavu z hľadiska tvrdení sťažovateľa, pretože vykonaným dokazovaním bola jednoznačne preukázaná absencia špecifikácie lešenia, ktoré malo byť žalobcom inštalované. K námietke sťažovateľa, že súdy sa v základnom konaní nemali spoliehať na splnenie dôkaznej povinnosti sporových strán, ale samy mali dôkaznú iniciatívu prevziať, najvyšší súd uviedol, že ani v spotrebiteľskom spore, ak je spotrebiteľ zastúpený advokátom, sa § 296 nepoužije a podľa § 295 CSP súd výnimočne môže (t. j. nie je to jeho povinnosť, ale možnosť) vykonať aj stranami nenavrhnuté dôkazy.

7. Vo vzťahu k dovolaniu založenému na § 421 ods. 1 CSP najvyšší súd sťažovateľom prednesenú dovoláciu otázku identifikoval takto: „*Má spoločenstvo vlastníkov bytov, zriadené podľa zákona č. 182/1993 Z. z. ako zástupca vlastníkov bytov a nebytových priestorov v bytovom dome, pri konaní a právnych úkonoch vykonávaných ako ich zástupca za vlastníkov bytov a nebytových priestorov v bytovom dome, postavenie spotrebiteľa?*“ Vyhodnotil ju síce ako otázku právnu, avšak zdôraznil, že nevedla k záverom uvedeným v rozhodnutí krajského súdu. Uviedol, že nejde o otázku zásadného právneho významu, „*nakolko podľa zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestorov je spoločenstvo právnickou osobou, pričom postavenie spotrebiteľa sa priznáva výlučne fyzickej osobe*“. Na postavení sťažovateľa ako spotrebiteľa podľa najvyššieho súdu nebola jeho obrana v spore založená, ba nepredniesol ju ani v odvolaní. V konaní bolo sporným a podstatným, či lešenie bolo žalobcom dodané, a nadväzne aj predmetom dovolacích námietok bola kritika súdmi ustáleného skutkového stavu. Nešlo teda o námietky nesprávneho právneho posúdenia zisteného skutkového stavu. Sťažovateľ v dovolaní ani nevymedzil, v čom by bolo použitie ustanovení o spotrebiteľských zmluvách preňho prospešnejšie. Nenamietal asymetrickosť uzavretej zmluvy o dielo ani neprijateľnosť zmluvných podmienok. V dovolaní predniesol vlastnú verziu skutkového stavu (argumentácia o nedodaní lešenia) a nenamietal nesprávne právne posúdenie veci.

8. Napokon najvyšší súd konštatoval neprípustnosť sťažovateľovho dovolania aj kvôli tzv. bagateľnému cenzu, ktorý určil podľa § 422 ods. 1 písm. a) CSP, teda pre prípady nespotrebitel'ských sporov.

9. Sťažovateľom v dovolaní navrhované prejudiciálne otázky nepovažoval najvyšší súd pre svoje rozhodnutie za relevantné, pretože Súdnu dvoru neprislúcha rozhodovať o skutkových otázkach.

III.

Argumentácia sťažovateľa

10. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti argumentuje v prospech spotrebiteľskej povahy jeho hmotnoprávneho vzťahu k žalobcovi a kritizuje najvyšší súd za nepredloženie prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru. Tvrdí totiž, že v dovolaní dôvodil, že posudzovanie jeho vzťahu k žalobcovi podľa zásad spotrebiteľského práva by viedlo k zásadnej zmene rámca dokazovania v dôsledku ochrany slabšej strany sporu (vykonávanie dôkazov aj z iniciatívy súdu), ako aj povinnosti súdov posudzovať neprípustnosť obchodných praktík, akými sú napr. uloženie povinnosti spotrebiteľovi zaplatiť za dodanie tovaru, ktorý reálne dodaný nebol, čo je otázka podstatná pre konanie a rozhodovanie vo veci samej. Posúdenie sporu ako spotrebiteľského by zároveň zakladalo prípustnosť sťažovateľovho dovolania, pretože by sa naň vzťahoval bagateľný cenzus podľa § 422 ods. 1 písm. b) CSP.

11. Na konštatovanie najvyššieho súdu, podľa ktorého sťažovateľ nepomenoval dôvod, pre ktorý by preň malo byť posúdenie jeho vzťahu so žalobcom priaznivejšie, cituje sťažovateľ časť svojho dovolania, v ktorej argumentoval, že v zmluve o dielo bolo dohodnuté namontovanie bezpečnostného lešenia, ktoré malo spĺňať požiadavky stanovené všeobecne záväznými právnymi predpismi; v opačnom prípade ide o úmyselné zavádzanie spotrebiteľa a jeho uvedenie do omylu.

12. Vzhľadom na procesnú neprípustnosť dovolania neposkytol najvyšší súd odpoveď ani na namietané rozpory zakladajúce nepreskúmateľnosť rozhodnutia. Spomedzi nich sťažovateľ upozorňuje na jeho dovoláciu argumentáciu o dôkazoch popierajúcich existenciu lešenia.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

13. Pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti ústavný súd vychádzal nielen z jej príloh (napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, dovolanie sťažovateľa), ale aj z prvoinštančného rozsudku okresného súdu a z dovolaním napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré sú dostupné na oficiálnom webovom sídle Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky.

14. Pokiaľ ide o dovolanie sťažovateľa, ktoré založil na dôvode prípustnosti a zároveň dovolacom dôvode podľa § 420 písm. f) CSP, ústavný súd konštatuje, že okresný súd z vykonaného dokazovania považoval za spoľahlivo preukázanú inštaláciu ochranného lešenia v zmysle dojednania obsiahnutého v zmluve o dielo. Vychádzal predovšetkým z výpovedí dvoch svedkov, z ktorých prvý potvrdil, že ochranné zabezpečenie na streche videl, on sám sa však na jeho montáži ani demontáži nepodieľal, kým druhý svedok potvrdil, že sa podieľal na montáži a demontáži ochranného lešenia a popísal okresnému súdu, akým spôsobom a z akých materiálov toto lešenie bolo vybudované. Naproti tomu ďalší svedkovia – obyvatelia domu, na ktorom k výmene strešnej krytiny došlo, jednoznačne potvrdili, že sa nevedia k otázke, či lešenie vybudované bolo alebo nie,

vyjadriť, keďže si to počas realizácie nevšimli. Okresný súd zároveň zdôraznil, že zmluvné strany v zmluve bližšie nedefinovali, ako presne má ochranné lešenie vyzerat'.

15. K uvedeným skutkovým záverom okresného súdu ústavný súd uvádza, že záver všeobecného súdu o (väčšej) hodnovernosti niektorého z dôkazov, resp. niektorej výpovede, ktorý v prejednávacom prípade primerane vysvetlí, je prirodzeným výsledkom procesu voľného hodnotenia dôkazov a sám osebe neindikuje možnosť porušenie základných práv len z dôvodu, že sťažovateľ sa domnieva, že niektoré dôkazy mali byť hodnotené rozdielne. Ústavnému súdu zásadne neprislúcha hodnotiť vykonané dôkazy, resp. ich dostatočnosť pre rozhodnutie všeobecného súdu vo veci samej, keďže takýto postup ústavného súdu by bol nielen v príkrom rozpore s právomocami ústavného súdu, ale popieral by základnú zásadu ústnosti a základnú zásadu bezprostrednosti súdneho konania (III. ÚS 507/2012, IV. ÚS 19/2012). Pokiaľ všeobecný súd rešpektuje ústavné garancie obsiahnuté najmä v čl. 46 až čl. 50 ústavy, ústavný súd v zásade nie je oprávnený znovu „hodnotiť“ hodnotenie dôkazov realizované všeobecným súdom, a to dokonca ani vtedy, keby sa s hodnotením sám nestotožňoval (II. ÚS 593/2011, III. ÚS 230/2012, III. ÚS 373/2015).

16. Ústavný súd v predchádzajúcom odseku uviedol svoje stabilné názory na možný prieskum skutkových záverov všeobecných súdov aj napriek tomu, že sťažovateľ ústavnou sťažnosťou atakuje iba dovolacie uznesenie najvyššieho súdu. Ide o rozhodnutie o mimoriadnom opravnom prostriedku, v ktorom je priestor pre argumentáciu dovolateľa v porovnaní s riadnym opravným prostriedkom (odvolaním) podstatne zúžený. Tomu korešponduje aj najvyšším súdom stabilne judikovaný názor (1Cdo/41/2017, 2Cdo/232/2017, 3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2017, 7Cdo/11/2017, 8Cdo/187/2017), podľa ktorého nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu zásadne nepredstavujú dôvody, na ktorých možno založiť dovolanie.

17. Vo vzťahu k namietanému nenariadeniu znaleckého dokazovania ústavný súd chápe sťažovateľovu argumentáciu spotrebiteľskou povahou vzťahu zo zmluvy o dielo. Sťažovateľ správne naznačuje, že špecifická procesnoprávna regulácia rozhodovania spotrebiteľských sporov umožňuje konajúcemu súdu vykonať aj dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhoval, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci (§ 295 CSP). Toto pravidlo však neznamená povinnosť konajúceho súdu vykonať všetky dôkazy navrhnuté spotrebiteľom. Rozsah vykonávaného dokazovania je aj v spotrebiteľských sporoch výsledkom úvahy súdu o tom, či je v aktuálnej dôkaznej situácii pre rozhodnutie vo veci nevyhnutné ešte vykonať ďalšie dôkazy, a to bez ohľadu na to, či ide o dôkazy navrhnuté alebo aj nenavrhnuté spotrebiteľom. Prirodzene, takúto úvahu je súd povinný náležite odôvodniť. Z uvedeného hľadiska ústavný súd konštatuje, že okresný súd svoje skutkové závery primerane odôvodnil, čím tiež vysvetlil, prečo nebolo nutné realizovať ďalšie dokazovanie, teda ani nariadiť vypracovanie znaleckého posudku na účel prieskumu, či sporné lešenie spĺňalo technické a bezpečnostné predpisy.

18. Okrem toho ústavný súd prizvukuje, že ani spotrebiteľská povaha sporu, v ktorom sťažovateľ vystupoval ako žalovaný, by nebránila uplatneniu procesných pravidiel o sudcovskej a zákonnej koncentrácii konania. Sťažovateľ totiž bol v konaní na okresnom súde zastúpený advokátkou (vyplýva to zo záhlavia rozsudku okresného súdu), čo podľa § 291 ods. 3 CSP bráni použitiu pravidla o výluke sudcovskej a zákonnej koncentracie konania v spotrebiteľských sporoch (§ 296

CSP). Z obsahu rozsudku okresného súdu pritom nevyplýva, že by bol sťažovateľ v prvoinštancnej fáze konania znalecké dokazovanie navrhol.

19. Nadväzne sťažovateľ v odvolaní síce nenariadenia znaleckého dokazovania namietal, neargumentoval však spotrebiteľskou povahou sporu, a to napriek tomu, že okresný súd sa danou otázkou (úvaha o prípadnom *ex offio* posúdení sporného vzťahu ako spotrebiteľského) vôbec nezaoberal. Naopak, vzťah medzi žalobcom a sťažovateľom posúdil ako obchodnoprávny. Z pohľadu dovolania podaného podľa § 420 písm. f) CSP, ba aj podľa § 421 ods. 1 CSP to malo nezanedbateľný význam, pretože aj v spotrebiteľských sporoch je odvolací súd viazaný dôvodmi podaného odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), čo najvyšší súd v nadväzujúcom dovolacom prieskume nemôže opomenúť. Pokiaľ ide o dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP, najvyšší súd v bode 29.4 napadnutého uznesenia výstižne odkázal na aplikačný vzťah § 291 ods. 3 a § 296 CSP (pozri predchádzajúci odsek odôvodnenia tohto uznesenia ústavného súdu). Vo vzťahu k dovolaniu podľa § 421 ods. 1 CSP zas odvolacia argumentácia sťažovateľa mala za následok, že potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu nezávisel od otázky spotrebiteľskej povahy vzťahu medzi žalobcom a sťažovateľom. Na to zas najvyšší súd poukázal v bode 38 odôvodnenia jeho napadnutého uznesenia.

20. Ústavný súd nepovažuje za ústavne neudržateľný záver najvyššieho súdu, podľa ktorého vzhľadom na to, že jadrom sporu bola otázka, či žalobcom bolo alebo nebolo dodané lešenie podľa dojednania v zmluve o dielo, na jej vyriešenie nemala rozhodujúci vplyv prípadná spotrebiteľská povaha vzťahu medzi žalobcom a sťažovateľom. Aj keby bol sporný vzťah vyhodnotený ako spotrebiteľský, nebolo by možné sťažovateľom navrhovanému znaleckému dokazovaniu prisúdiť taký význam, ktorý by odôvodňoval záver o existencii vady podľa § 420 písm. f) CSP v dôsledku nenariadenia dokazovania znalcom. Sťažovateľ totiž (ako to vyplýva z podkladov, ktoré ústavný súd mal k dispozícii) znalecké dokazovanie na prvej inštancii nenavrhol, hoci bol zastúpený advokátom, v dôsledku čoho sa zákonná koncentrácia v konaní na okresnom súde použila. Následne v odvolaní taktiež spotrebiteľskou povahou vzťahu so žalobcom sťažovateľ nedôvodil.

21. Z uvedených dôvodov ústavný súd odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažovateľovu ústavnú sťažnosť v časti namietaného porušenia jeho základných práv zaručených čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 (v časti o práve vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom) ústavy i jeho práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu v spojení s čl. 1 ods. 2 a čl. 7 ods. 5 ústavy ako zjavne neopodstatnenú.

22. Ani k porušeniu sťažovateľovho základného práva nebyť odňatý svojmu zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 ústavy dôjsť nemohlo, a to práve z dôvodu, že rozsudok krajského súdu ako súdu odvolacieho preskúmaný najvyšším súdom nezávisel od toho, či sťažovateľ ako právnická osoba má postavenie spotrebiteľa. Aj v tejto časti je ústavná sťažnosť sťažovateľa zjavne neopodstatnená.

23. Zjavnou neopodstatnenosťou je charakterizovaná aj ústavná sťažnosť v časti namietaného porušenia sťažovateľovho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Podstatou, účelom a cieľom tohto základného práva je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd mu preto poskytuje ochranu len vtedy, ak bola na ústavnom súde

uplatnená v čase, keď namietané porušenie označeného práva ešte mohlo trvať (I. ÚS 22/01, III. ÚS 389/2022). Uvedený právny názor je akceptovaný aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (rozsudok z 3. 3. 2009 vo veci Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, sťažnosť č. 16970/05). V tejto súvislosti ústavný súd dodáva, že pod pojmom trvajúce súdne konanie je potrebné v zásade rozumieť konanie od jeho začatia do jeho právoplatného meritórneho skončenia, pretože účelom ústavnej ochrany je odstránenie stavu právnej neistoty týkajúcej sa právnej veci, s ktorou sa sťažovateľ obrátil na všeobecný súd. Právoplatnosťou meritórneho rozhodnutia v takej právnej veci nastáva nastolenie právnej istoty sťažovateľa vo veci samej. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľa bola podaná v čase, keď už konanie na najvyššom súde bolo právoplatne ukončené (uznesenie najvyššieho súdu bolo sťažovateľovi doručené 29. decembra 2020), bolo potrebné ju odmietnuť aj o podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

24. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu zoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa prednesenými v sťažnostnom petite (zrušenie napadnutého rozhodnutí, priznanie náhrady trov konania).

25. Podľa § 67 zákona o ústavnom súde k tomuto rozhodnutiu pripája odlišné stanovisko sudca Peter Straka, a to čo sa týka výroku, aj odôvodnenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. februára 2023

Robert Šorl
predseda senátu